Christus Rex

Službeni glasnik

Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za Hrvatsku

Br. 7 – prosinac 2015. / siječanj 2016.

Biskup Fellay – svečana Misa u Zagrebu,

2. listopada 2015.

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga svetog Josipa
Vatroslava Lisinskog 1
10370 Dugo Selo
christusrexhrvatska@gmail.com
Glavni urednik: p. Stefan Frey
IBAN: HR3423600001102463734
SWIFT (BIC): ZABA HR 2X
ISSN: 1849-6695

NALOG ZA NACIONALNA PLAĆANJA

PLATITELJ (naziv/ime i adresa):

Hitno: ☐ Valuta plaćanja: Iznos:

IBAN ili broj računa platitelja:

Model: Poziv na broj platitelja:

IBAN ili broj računa primatelja: **HR 3423600001102463734**

PRIMATELJ (naziv/ime i adresa):

Udruga sv. Josipa
V. Lisinskog 1
10370 Dugo Selo

Model: **HR 02** Poziv na broj primatelja: **2015**

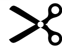
Šifra namjene:

Opis plaćanja: **Časopis Christus Rex, Apostolat FSSPX-a - donacija**

Datum izvršenja:

Pečat korisnika PU

Potpis korisnika PU

Molim vas da mi pošaljete ___ primjeraka letka ´Tko su lefebreovci´ na adresu:

____

Predgovor

Dragi prijatelji i dobročinitelji,

Posjet biskupa Fellaya u Hrvatskoj od 1. do 3. listopada bio je prekretnica u konsolidiranju i širenju apostolata u Vašoj Domovini. 100 ljudi koji su 2. listopada pribivali sv. Misi i slušali njegovo predavanje mogli su se i sami uvjeriti kako nam svima leži na srcu samo jedno: očuvati katoličku vjeru, oživjeti je u svakoj pojedinoj duši i u obiteljima, slaviti liturgiju koja odgovara ovoj vjeri i svagdje se djelatno zalagati za vladavinu Isusa Krista u društvu.

A pomutnja u Crkvi sve je veća: Obiteljska sinoda od 4. do 25. listopada u Rimu nije pridonijela osnaženju Crkve, nego daljnjem širenju nesigurnosti, dvojbama i pitanjima. Kobni rascjep u kardinalskom kolegiju i među biskupima postao je bjelodan. Naš Generalni poglavar je uoči Sinode Papi uputio hitnu usrdnu molbu, a nakon Sinode donio teološki duboku raščlambu; u ovome broju Glasnika ćete pronaći i jedno i drugo uz predavanje od 2. listopada.

Rado bih Vam uputio trostruku molbu:

1) Upišite se svakako u molitvenu skupinu za katoličku Hrvatsku i širite to među Vašom rodbinom, poznanicima i prijateljima. Naš apostolat može uspjeti samo na temelju molitve, utemeljenje priorata u Hrvatskoj mora se izmoliti: „Ako Gospodin kuće ne gradi, uzalud se muče graditelji“ (Psalam 126,1).

2) Podijelite Glasnik i priloženi letak toj skupini osoba (na prethodnoj stranici priložen je obrazac kojim možete naručiti i više primjeraka za podijeliti). Snaga onih koji iskrivljuju vjeru i zlih leži u slabosti, neradu i malodušju dobrih. Mislite misionarski, djelujte apostolski. Naše tiskovine žele prosvijetliti Vaš duh, hraniti Vaš duhovni život i zapaliti Vaše srce ljubavlju prema Bogu i bližnjemu.

3) Podupirite naš rad financijski; on živi samo od milodara, oporuka i ostavština vjernika. Doduše, primanje ovog Glasnika je besplatno; no bili bismo Vam ipak vrlo zahvalni kada biste i Vi barem djelomično snosili troškove tiska i poštarine.

Iskoristite milost Jubilejske godine milosrđa koju je Papa proglasio: za nutarnje obraćenje, udaljavanje od konzumerističkog društva, od navezanosti na svijet s njegovim frivolnostima, a za usmjerenost k ljubavi prema božanskom Spasitelju, njegovoj Presvetoj Majci i Crkvi koju je on utemeljio, katoličkoj i apostolskoj.

Od srca Vam želim mirno i molitvom ispunjeno Došašće, čestit Božić i obilje Božjeg blagoslova u novoj 2016. godini.

Vaš,

P. Stefan Frey

p. Stefan Frey

Poglavar Distrikta

Stanje u Crkvi u jeku Biskupske sinode

(predavanje mons. Fellaya u Zagrebu, 2. X. 2015.)

Za nekoliko dana će u Rimu početi jedna sinoda, kojoj je prethodila jedna prije godinu dana i na toj sinodi čuli smo ne samo neobične, već zaista zastrašujuće stvari. Slušamo kako biskupi i kardinali daju izjave koje uopće nisu katoličke, koje su izravno protivne Isusovim riječima i njegovom nauku, odnosno nauku Božjem i nauku njegove Crkve. I oni žele to dalje i dalje širiti. To se može učiniti neobičnim, međutim nije tako jer je to samo rezultat jednog dužeg razvoja. I stoga bih vam želio to pojasniti jer se postavlja pitanje: kako je takvo nešto uopće moguće?

Mislim da se trebamo vratiti daleko u prošlosti i želio bih početi otprilike s prosvjetiteljstvom. Tj., s onim trenutkom kada se u filozofiji, u načinu razmišljanja dogodio kopernikanski obrat; naime, prešlo se s objektivizma na subjektivizam. Ukratko rečeno, premda rado govorim o ovoj temi, ali moram

dati kratak i jednostavan odgovor na pitanje: što je to objektivizam? To znači: čovjek ima sposobnost spoznaje, ima oči, ima uši, ima razum i na taj način može nešto spoznati. Ali da bi nešto spoznao, treba izvanjski predmet; objekt koji je izvan njega i o kojemu spoznaja ovisi. Posve jednostavno: ja imam oči. Oči mogu vidjeti, ali ako nemam predmet, onda ništa ne vidim. Ja ne mogu vidjeti sat ovdje na stolu, ako tog sata nema.

I tako se cijela normalna filozofija uvijek temeljila na ovoj ovisnosti nas, našega razuma o izvanjskoj stvarnosti, a na poseban način ponajprije o Bogu. Subjektivizam ide na drugu stranu i kaže: ja imam oči. Sada sam vidio ovaj sat. Mogu zatvoriti oči, ja imam tu jedan sat. Tu postoje dva usmjerenja. Jedni kažu: ja ne mogu izići izvan sebe. Ja imam misli, ali ne mogu reći da je to stvarnost. To se naziva agnosticizam. Drugi idu puno dalje i kažu: ja, ja određujem stvarnost. Ja činim realnost. Navest ću vam jedan kratki primjer. Održao sam predavanje u Francuskoj na kojemu je bio jedan student koji me je upitao: „Je li Bog stvorio čovjeka ili je čovjek stvorio Boga?". Tu imamo objektivizam i subjektivizam.

Korijen krize – modernizam

Ova katastrofa koju sada proživljavamo u tome ima svoje korijenje. To vidimo prije sto godina u vrijeme sv. Pija X. koji je osudio modernizam. Može se reći da su do tada ove zablude bile vani, izvan Crkve; s modernizmom su one ušle unutra. Sv. Pio X. je modernizam doduše osudio, međutim isto tako je jasno rekao: "Neprijatelj je u kući!“ I još k tome se ovaj neprijatelj skriva. Taj neprijatelj radi u sjeni i ne pokazuje se. A sada kad čujemo kako biskupi iznose loš i krivi nauk, i to otvoreno, to znači da se oni pokazuju; misle da su toliko jaki da

se usuđuju pokazati. Sveti Pio X. je poduzeo konkretne mjere i tim mjerama je uspio gotovo pedeset godina omesti i zaustaviti neprijatelja.

Papa Pio XII. je morao opet učiniti istu stvar. Napisao je okružnicu Humani Generis u kojoj osuđuje moderne zablude, isto kao i sv. Pio X. Tu on osuđuje i modernu filozofiju, ali i pojedine ljude. Jedan od najpoznatijih koji je osuđen godine 1950. bio je teolog Henri de Lubac zbog svoje knjige „Surnaturel“ – „Nadnaravno“. Dvije godine kasnije osuđen je dominikanac Yves Congar zbog svoje knjige: „Vraie et fausse réforme dans l'Église“ - „Istinska i kriva reforma Crkve“. 1954. godine osuđen je Amerikanac Courtney Murray zbog svoje teze o vjerskoj slobodi. Jedan poznati isusovac nije doduše izravno osuđen, ali bio je pod sumnjom – ništa nije mogao objaviti, bez odobrenja Kongregacije za nauk vjere; to je bio Karl Rahner. Sva ova imena koja sam naveo, to su imena ljudi koji su bili

ili jasno osuđeni ili su bili pod sumnjom. Manje od deset godina kasnije ove je ljude pozvao papa Ivan XXIII. na II. vatikanski sabor.

I ne samo to. Ta su imena bila vodeća, velika imena na Koncilu. I to znači da moramo primijetiti da tu nešto nije u redu. I zaista, to i govorimo – ali ne govorimo mi to tek tako napamet, nego proučavamo tekstove i kažemo da je II. vatikanski sabor ove zablude unio u Crkvu i to vrlo, vrlo profinjeno i lukavo. To je unijelo jedan novi mentalitet u Crkvu, mentalitet prilagođavanja svijetu. Veliki problem koji se u to vrijeme vidio bio je da Crkva gubi kontakt s pukom. Govorilo se: ljudi će otići sa socijalistima, s radnicima; Crkva gubi utjecaj i stoga nešto moramo poduzeti. A ono što su učinili, upravo je suprotno od onoga što je trebalo učiniti. Točnije rečeno, oni su birali ljudska sredstva, a to nije djelo Crkve; Crkva djeluje nadnaravnim sredstvima, ona djeluje vjerom i milošću.

Obilježja krize

Koliko je to pametno, želim vam navesti maleni primjer. Pokušao sam objasniti kardinalu Castrillónu Hoyosu ovo o čemu vam upravo sada govorim, dakle loše posljedice Koncila. I nakon što sam mu naveo primjere, rekao je: „Ne, ali to ne dolazi od Crkve. To dolazi od svijeta." To je točno, ali je problem da je Crkva otvorila prozore kad je došla oluja. Na početku Koncila Papa je rekao: „Mi želimo otvoriti vrata i prozore!" To je i vaše vlastito iskustvo. Ako kod kuće imate tepih koji je posve mokar – zašto? – jer ste otvorili prozore, a došla je oluja i sada je sve mokro. Onda ne kažete: „Nevrijeme je krivo za to!", već pitate: „Tko je ostavio otvorene prozore?"

To se baš na posve tragičan način dogodilo u Crkvi. Rezultati se već

vide – ali ne svagdje na isti način. Mislim da su u zemljama koje je bio zaposjeo komunizam ove stvari kasnije došle. A rezultati, pogledate li primjerice jednu zemlju kao Francusku ili SAD, Njemačku, Austriju ili Švicarsku, što vidimo? Pustinju! Nema više svećenika!

Sada je u Francuskoj posve normalno da jedan svećenik ima deset, petnaest, dvadeset župa – i to sam! Prije nekoliko godina sam osobno poznavao jedan slučaj župnika koji je imao 84 godine, a morao se brinuti o 92(!) sela. 92. Dobio je župnog vikara koji je imao 64 godine. To čovjek ne može niti zamisliti – za cijelu Francusku su ove godine zaređena 82 svećenika, za cijelu Francusku 82 dijecezanska svećenika, a zajedno s redovnicima broj ne dostiže čak ni 140. Ako uzmemo u obzir da je to za preko 90 biskupija – to znači jedva jedan dijecezanski svećenik po biskupiji. I to nije novo. Već 10-20 godina broj ređenika u Francuskoj je oko 100. To je jako loše. Ali kako sam rekao, uzmite primjer Francuske, Belgije, uzmite Nizozemsku, Švicarsku, Austriju, svugdje je isto stanje. To je tragično!

Kod časnih sestara situacija je još gora. U redu koji se najviše raširio po Francuskoj, kod Kćeri milosrđa, prije dvadeset godina je broj sestara koje su imale više od sto godina bio veći od broja sestara koje su imale manje od pedeset godina. To je kraj! I što čine prelati, što čini Rim da se to promjeni? Ništa! Mi im pokušavamo pokazati: postoje rješenja, situacija nije tako beznadna. A oni to ne žele jer rješenje, to znači: povratak Tradiciji.

Sveta Misa – srce Crkve

Mislim da je pitanje liturgije, pitanje Mise jedan dobar sažetak problema. Što je srž istinske Mise, što je nauk Crkve o svetoj Misi?

Kad se danas obične ljude, katolike pita što je to sveta Misa, oni odgovaraju: to je proslava, to je gozba, veliko svečano jelo itd., i ništa više. Gotovo nikada nećete čuti da je sveta Misa žrtva, Sacrificium. I to ne samo bilo koji Sacrificium, to je Žrtva Isusa Krista na Križu! I to je uistinu dogma, to je nauk Crkve. Sveta Misa je identična s Isusovom Žrtvom na Križu! Kada dolazimo na Misu, onda smo u podnožju Križa. Isti Isus je i Žrtva i svećenik. Isti onaj Isus s Kalvarije je nazočan na oltaru, na žrtveniku i kao svećenik i kao žrtva. Kao svećenik je prisutan preko vidljivog svećenika, a kao žrtva u posvećenoj hostiji.

To je uistinu ona strašna, ali i divna Žrtva križa. Mi se mučimo s time, nama je svima teško razumjeti koliko je velika svaka pojedina Misa, koliko svaka pojedina Misa vrijedi. Vi znate da je Kristova Žrtva na križu bila zadovoljština za sve grijehe, od početka, od Adama i Eve do kraja svijeta. Spasitelj je prinio zadovoljštinu za sve grijehe. On je uistinu platio, on se je žrtvovao za sve grijehe. On ih je popravio, i on je također zaslužio sve milosti, zbilja sve milosti koje čovjek prima na zemlji, zaslužio ih je na križu. I ovu neizmjernu snagu, silu koja dolazi samo od Boga imamo u svakoj svetoj Misi.

Razlika prema Žrtvi Križa je da smo mi nazočni na Misi. A volja Božja, volja Isusa Krista je da imamo dioništvo u toj svetoj Žrtvi. Tridentski sabor kaže da je Spasitelj dao Crkvi ovu Žrtvu kako bi Crkva Bogu mogla prinositi dostojnu žrtvu. I tako je svaka sveta Misa, čak i kada bi svećenik bio sam, javno djelo cijele Crkve. I vi kao krštenici biljegom krštenja imate tu snagu koja se sastoji u tome da vam je to Bog dao, da imate dioništvo u toj Žrtvi. To svećenik čak i kaže u Prikazanju: „Orate fratres, ut meum ac vestrum

sacrificium acceptabile fiat apud Deum Patrem omnipotentem.“ - „Molite braćo, da moja i vaša žrtva bude ugodna Bogu Ocu Svemogućemu“. Dakle, svećenik govori u svetoj Misi i kaže: „To je moja žrtva i to je vaša žrtva“. A mi znamo: to je Isusova žrtva. To je naša i vaša žrtva samo ako se vi sjedinite s Isusovom žrtvom. I Crkva daje tu dobrobit da ako to ne znate i ne činite, onda to svećenik čini za vas. Dakle, svećenik prinosi žrtvu u svoje ime, također i u vaše ime.

Ali kao što je rečeno, ono temeljno što se ne smije zaboraviti, da je to Isus i da je to Žrtva – ali ako mi ne želimo prinositi žrtvu, ako ne želimo činiti pokoru, ako ne želimo podnositi žrtve, ako je to samo proslava, zabava, sve lako i svečano, onda je sveta Misa laž. Laž u tom smislu da tvrdimo da imamo dioništvo s njim, a mi to ne činimo. Vidite, to je sve sažeto u onoj malenoj kapljici vode u kaležu tijekom Prikazanja. Ono važno u kaležu je vino koje se pretvara u

Predragocjenu Krv Kristovu. Međutim, u to vino se dodaje još i kapljica vode. To je prije Žrtve, a nakon Žrtve dolazi otprilike isto: sveta Pričest. Istina je, mi primamo Isusa i taj dio nazivamo gozbom. Ali prije toga valja naglasiti da je sveta Pričest manducatio victimae, to znači da se mi sjedinjujemo sa žrtvenim prinosom, zaklanim Jaganjcem, žrtvovanim Jaganjcem. Vjernici nisu dužni ići na svetu Pričest; svećenik se mora svaki put pričestiti na Misi koju služi jer on opet u ime Crkve sve sažima.

Zašto želim sve to naglasiti? Jer je to srž kršćanske vjere. To je zbilja srce naše vjere. Protestanti kažu: „Da, Isus je prinio zadovoljštinu za sve naše grijehe. On se prinio kao Žrtva za sve naše grijehe.“ To je istina. A onda oni kažu: „Mi ništa ne moramo činiti.“ Luther je išao još dalje i govorio da je bogohulno govoriti da mi još nešto možemo učiniti. I tako vidite da kod protestanata ne postoji ovaj duh žrtve, a to je nestalo i u Novoj Misi. Novu se Misu htjelo prilagoditi protestantima. Istina je to što vam sada govorim: prvo izdanje Rimskog Misala je imalo definiciju koja je bila potpuno protestantska i potpuno krivovjerna. Nijekalo se žrtvu, ulogu svećenika i stvarnu prisutnost. Zato se moralo povući to izdanje pa je izdana nova definicija, a uz nju novi misal. Definicija je promijenjena, ali ne i Misa.

Rezultat toga možemo vidjeti. Toliko mnogo, mnogo svećenika – ne govorim o vjernicima – svećenici ne vjeruju više u stvarnu Prisutnost. Brojevi su nevjerojatni. Ništa ne izmišljam. Prije dvije godine generalni vikar biskupije Trier u Njemačkoj rekao je jednoj poglavarici časnih sestara da 80% svećenika u njegovoj biskupiji ne vjeruje u stvarnu prisutnost! U biskupiji Liège u Belgiji razgovarali smo s jednim svećenikom koji je rekao da tamo ima još

trojica svećenika koji vjeruju. U Australiji, u biskupiji Sydney bila je jedna anonimna anketa među svećenicima i 78% svećenika se izjasnilo da ne vjeruje u stvarnu Prisutnost. Kod novih, mlađih svećenika se primjećuje neko poboljšanje - ali brojevi su nevjerojatni. U Njemačkoj se prije mjesec dana pitalo svećenike tko od njih svaki dan moli. Malo više od polovice njih je reklo: „Ja ne molim svaki dan.“ Svećenici imaju obvezu moliti časoslov! Ja sam to predočio Rimu, Kongregaciji za nauk vjere: ,,Vidite, svećenici ne vjeruju u stvarnu Prisutnost. Problem je sveta Misa, Pričest na ruku, bez strahopoštovanja pred svetom Hostijom itd.” Oni su odgovorili: „Ne, ne. Problem je da su oni (svećenici) imali lošu formaciju.“

Mi ne činimo ništa posebno; mi samo činimo ono što je Crkva uvijek činila. I mi kad tako činimo, vidimo: to su sredstva za preživljavanje u ovom nevjerojatnom svijetu. Dakle, to nije teško. Ali nas košta. To iziskuje žrtvu. To zahtjeva da plivamo protiv struje. Da nas se ismijava pa čak i osuđuje. Ali ako mi to činimo, onda vidimo da postoje plodovi. Onda ima zvanja, katoličkih obitelji. Vidimo da postoje mnogi problemi u današnjem svijetu; toliko ih je mnogo da postaju opasnostima za djecu, za obitelji, za mladež itd. No tko moli, tko u svojoj obitelji moli svetu Krunicu, tko želi ugoditi dragom Bogu, dobiva zaštitu protiv nevjerojatnih iskušenja svijeta. A vidimo da stara Misa ima veliku moć. Ona je zbilja izvor svetosti. Svaka milost, osobito bitna milost, koju nazivamo milost posvetna; milost koju smo dobili kod svetog Krštenja i koju dalje dobivamo kod svakog sakramenata: sve one izviru iz svete Mise. Stoga Misu trebamo ozbiljno shvatiti.

Vjerski nauk i misije

Prije se vjernike na to pripravljalo. Također, a to je sada druga tema koja ipak teži prema istome, to je problem katekizma, problem vjeronauka. Mi znamo, a to je i nauk Crkve, da samo onaj tko umre u katoličkoj vjeri, može doći u Nebo. I to je nužno, jer u svetom Pismu stoji: „Bez vjere nemoguće je omiljeti Bogu.” A vjera nije neki opći pojam. I protestant kaže: „Ja vjerujem“, ali razlika između svih drugih i katolika je: Zašto katolik vjeruje? Jer je Bog govorio i jer je Bog istina i on nas ne može prevariti. I to čak kažemo i u činu vjeru: Bog se ne može prevariti niti prevaren biti. Ti si istina i stoga vjerujem. Protestant kaže: „To mi se sviđa, dakle vjerujem. Ono mi se ne sviđa, dakle ne vjerujem.“ To nije više vjera. On dolazi sa svojim razumom, i on svoj razum izdiže iznad Boga. Ali i svi katolici koji primjerice kažu: „Pakao ne postoji“, ili koji kažu: „Marijino Začeće, to nije ništa”, ili koji kažu: „Isus nije u Hostiji”, oni čine istu stvar – uzdižu svoj razum iznad Boga, zapravo kažu da je Bog lažac.

I stoga je vrlo važno da vjera ostane posve neokrnjena i da mi prihvatimo cijelu ovu vjeru. A samo je poradi toga dragi Bog Crkvi dao nezabludivost. Crkva je od dragog Boga prihvatila Tradiciju kao blago vjere i ona to treba prenositi, stoga nezabludivost. Čak u definiciji nezabludivosti stoji da Duh Sveti nije obećan da Papa govori nešto novo. I tako vidimo da je tijekom svih stoljeća, do II. Vatikanskog sabora, prva, najveća briga Crkve bila braniti i prenositi vjeru. A danas se kaže: “Svatko je dobar, i svatko će doći u nebo” – a to nije istina! I tu se vidi, a to je isto dio toga, da se od Koncila prestalo prenositi djeci ovu vjeru. Briga za čistoću vjere, dakle učenje katekizma, napamet, točno, s pitanjima itd., to je sada uništeno. Sada se djeca na vjeronauku igraju,

crtaju itd., uče nešto o muslimanima i drugim religijama; o svemu – ali ne o vjeri. A to je zastrašujuće jer se vidi da ovaj gubitak dovodi do toga da se više ne zna koliko je to važno.

I to je tako u posljednjih 50 godina svagdje u Crkvi, ali poglavito u Zapadnoj Europi, u Americi, ali i u Južnoj Americi, ali posebice tu, u Zapadnoj Europi. Nestala je također briga da se ljude obrati, da ih se dovede u Crkvu. Misije – čak je promijenjen i sam pojam misija. Sada se kaže: svjedočanstvo – čovjek se pokazuje, ali obraćati se više ne želi. Vidite: to situaciju čini tragičnom, međutim plodove vidimo već sada, osobito kod ove Sinode. Mislim da su to plodovi, to su rezultati, no nije neki početak, to je na neki način posljedica cijele ove situacije, dekadencije u Crkvi – a to je posve tragično.

Podijeljenost u samome Rimu

A ja mislim da je jedna od najtragičnijih točaka da se uopće ne zna što Papa misli. Kaže ovo, pa kaže opet ono. On je prouzročio ovu situaciju. On kaže: „Ne, ne, brak je nerazriješiv. Ne može se ići na Pričest (u nezakonitoj vezi)." A onda kaže jednoj ženi da se treba ispovjediti i da onda ide na Pričest. Ali ona to ne može jer živi u preljubu. To je čak i u samom Rimu dovelo do nevjerojatne zbrke, do kaosa – u samom Rimu. Mogu vam navesti jedan primjer, a to je naša situacija. Kada se sada primjerice pita Rim: „Kakva je situacija Svećeničkog bratstva?" – kad sada pitate jednu osobu, ona će vam reći: „Sve je u redu!". Kad upitate neku drugu osobu, ona će reći: „Katastrofa, raskolnici, krivovjernici, izopćenici!". Rekao bih, situacija je još zamršenija. Prije godinu dana ili malo više, recimo godinu i pol, Kardinal Müller je htio da nas Papa izopći. On je na

Papin pisaći stol stavio papir s našim izopćenjem. Istu stvar je već učinio i tijekom pontifikata pape Benedikta. Papa Benedikt XVI je rekao: „Ne!“ I Papa Franjo je rekao: „Ne!“ Kardinal Müller kaže: „Oni su raskolnici.“ A papa Franjo kaže: „Ne, oni nisu raskolnici.“ I tako nismo izopćeni. A opet u pitanju braka, kardinal Müller brani katolički brak protiv Pape. I najedanput uzima nas kao saveznike protiv Pape.

Dakle, situacija je zbilja, ali zbilja zamršena. To je tragično. Još sam 2009. godine tražio sastanak s vatikanskim Državnim tajnikom jer stojim pred ovim proturječjem: jedan u Rimu kaže jedno, a netko drugi kaže posve suprotnu stvar. I to na svim razinama, zbilja na svim razinama. Primjerice glede sakramenata: određeni prelati kažu da su sakramenti nevaljani; drugi kažu da su valjani. I tako je kod važnih stvari, primjerice: znate da postoje veliki grijesi, a ove velike grijehe može odriješiti samo Papa, odnosno Sveta Stolica. Na primjer, ako imamo svetogrđe protiv Svete Hostije, to ni jedan svećenik ni biskup ne može odriješiti – nego samo Papa. To se naziva pridržani grijeh. Ali u praksi se to događa ovako: svećenik će odriješiti; ali

onda ima obvezu da u roku od mjesec dana to pošalje u Rim. Svaki put kad su naši svećenici dali odrješenje, svaki put smo mi poslali u Rim da su naši svećenici dali nekome odrješenje od tih grijeha. Ali to nije novo, tako radimo već dvadeset godina. I svaki put je nadležna instanca rekla: „To je bilo jako dobro. Dobro ste to učinili, bilo je valjano, bilo je u redu“. Ponekad bi rekli: „Pokora nije bila dovoljna. Morate još nešto nadodati.“ Ali su tako odgovorili. Onda postoje druge instance kao Ecclesia Dei koje tvrde da naše ispovijedi nisu valjane.

A vjerojatno ste čuli – sada nam je to Papa izravno povjerio. A to je sad opet problem jer Rim kaže da smo mi neregularni, nismo u normalnoj situaciji. A svećenik koji je u neregularnoj situaciji ne smije dijeliti sakramente. A Papa kaže: „Ne, ne, sve je to u redu.“ Mi opravdavamo ono što činimo stanjem nužde, stanjem urgenza. Primjerice, kada jedna kuća gori, a vatrogasaca nema, svakome je tada jasno: tko god može, mora pomoći gasiti vatru. Vatrogasci ne mogu reći: „Samo mi to smijemo. Samo mi smijemo gasiti“. Oni su profesionalci, ali ako njih nema, onda se svatko drugi tu mora umiješati i pripomoći. A mi kažemo da je situacija u Crkvi tragedija. Mi kažemo da duše više ne dobivaju pomoć koju bi trebali dobivati od normalnih svećenika. I stoga mi priskačemo u pomoć. Papa Benedikt mi je rekao: „Vi opravdavate svoju djelovanje u Crkvi ovom situacijom nužde. Ali to nije ispravno. Jer ja pokušavam riješiti probleme.“ Kad je on to rekao, ja sam sebi rekao: „Hvala lijepa, Sveti Oče, ali Vi ste upravo priznali da postoje problemi; da ih Vi samo pokušavate riješiti. Dakle, problemi još postoje.“ A on je tada sam rekao: „Da, možda je stanje nužde u Francuskoj, Njemačkoj.“ A ja sam pomislio: „A zašto ne u drugim zemljama?“ Vidite, svi

kažu, pa čak i Papa: Da, tragično je. Situacija je tragična, ali nije beznadna. Nije beznadna.

Bog uvijek ima rješenja

I stoga bih želio završiti jednim primjerom nade. Dakle, svijest da je situacija tragična jako je važna. Ne smijemo spavati, odmarati. Zbilja je krajnje vrijeme. Istina je da postoje veliki problemi, ali dragi Bog nije izgubio kontrolu. Kad govorimo o dobru i zlu, onda ih uglavnom stavljamo na istu razinu. Mi vidimo neprijatelje Crkve, vidimo Crkvu, vidimo borbu; ali to je sve na istoj razini. Zaboravljamo da je Bog puno viši od svih stvorenja; da zlo postoji samo na razini stvorova, ali ne na Božjoj razini. Zaboravljamo da jedna vlas kose može otpasti samo s Božjim dopuštenjem. I svako zlo koje se na zemlji dogodi može se dogoditi samo sa Božjim dopuštenjem. Tako kada Bog kaže: „Ne!“, onda je to zbilja ne. On to dopušta, a mi ne razumijemo zašto On to dopušta. No znamo da On to dopušta samo stoga što On iz toga može proizvesti veće dobro. To je On sam sažeo u ovoj riječi: „Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube, s onima koji su odlukom njegovom pozvani“ – „Omnia cooperantur in bonum his qui secundum propositum vocati sunt sancti.“ (Rim 8,28)

Kad Bog stvara čovjeka, onda je to samo s jednom svrhom: da ta duša dođe u nebo. Ali On pušta čovjeku da bude slobodan. A nebo se mora zaslužiti. Dakle, čovjek se nalazi pred kušnjama gdje mora pokazati da više voli dragog Boga. A dragi Bog mu daje milosti kako bi pobijedio. To moramo ovako reći: svaki put kada od dragog Boga dobijemo križ, to je uvijek jer nas ljubav Božja želi uzdići, dakle učiniti svetijima, a nikada da bi nas oborio. I mi to vidimo: svatko tko želi biti Božji, tko želi doći u nebo, tko se moli da dođe u nebo – ova

se molitva uslišava. I kako bi se to ostvarilo, dragi Bog je spreman čak i činiti čuda ako ne preostaje ništa drugo. Ja poznajem takve slučajeve. I zbilja vjerujem da su tu posrijedi bila čuda. Nevjerojatni događaji.

Jedan takav događaj ću vam ispričati. To se zbilo u Americi, u Denveru. Čovjek kojemu se to dogodilo je to meni izravno ispričao. Čovjek je svaki dan molio 3 Krunice. Molio je u katedrali s jednom malenom skupinom molitelja svete Krunice. Ono što je on vidio na oltaru, bila je Nova Misa i on se pitao: „Je li to zbilja Crkva?" Upao je u nevjerojatnu krizu, krizu vjere: „Gdje je Crkva?" Njegova skupina koja je molila svetu Krunicu izbačena je iz katedrale jer se više nije prihvaćalo da se moli sveta Krunica u katedrali. Rekao mi je da se tijekom dvije godine osobito molio Majci Božjoj i gajio je veliku pobožnost prema Gospi Guadalupskoj koja se štuje u Meksiku. Jednog dana je na nekom sprovodu susreo jednog našeg vjernika koji mu je govorio o nama. Ali kad je čuo Lefebvre, rekao je: „Ne, ne, to su raskolnici - s njima ne želim imati nikakve veze." I tako je to išlo dalje s njegovom kušnjom. Jednog dana se vozio autocestom i posve kratko je zatvorio oči za jednu kratku strelovitu molitvicu kao primjerice: „Marijo, pokaži mi put." Za kratku molitvu. Kad je otvorio oči, nije više bio tu, bio je na drugog strani. Bio je tako potresen da je morao napustiti autocestu na prvom izlazu i rekao je: „Najedanput sam se našao pred vašom kapelicom." Bilo je puno parkiranih automobila i ostalo je samo jedno jedino prazno mjesto. Tu je parkirao, ušao je u crkvu u kojoj se upravo služila sveta Misa. On to nije znao, ali bila je to mlada Misa. Kad je on vidio tu Misu, bio je jako radostan. Rekao je: „Majko Božja Guadalupska! Ako je to pravo mjesto, daj mi znak!" Još nije bilo dostatno

sve što je doživio. Svi znate da na kraju mlade Mise mladomisnik daje svoj blagoslov, mladomisnički blagoslov i sličicu. I tako je on išao primiti blagoslov i na sličici koju je mladomisnik podijelio, bila je – Majka Božja Guadalupska.

To je samo jedan događaj, a mogao bih ih ispričati još puno. Ako želite doći k dragom Bogu, dragi Bog vam nikada neće dopustiti da padnete. Stoga morate imate veliko povjerenje u dragog Boga. Iako je situacija tragična, a ona zaista to jest, kako smo već rekli, dragi Bog je iznad svega toga. I ako pokažete hrabrost, ako ste velikodušni prema dragom Bogu, onda dragi Bog neće dopustiti da ga se nadmaši u velikodušnosti. I posve jasno. On vam je dao svoju Majku – idite k Majci Božjoj!

(Tekst je prilagođen pisanoj formi)

Usrdna molba Svetom Ocu mons. Fellaya u povodu Sinode

Sveti Oče,

s najvećim nemirom danas oko nas konstatiramo sve veće propadanje braka i obitelji, izvora i temelja cijelog ljudskog društva. Ovo rastakanje sve se više ubrzava, osobito zakonskom promidžbom najnemoralnijih i najizopačenijih oblika ponašanja. Božji zakon, također i naravni, danas se javno gazi, najteži se grijesi na dramatičan način umnažaju i vape za osvetom u Nebu.

Sveti Oče,

ne možemo Vam skriti da nas je prvi dio Sinode posvećen „Pastoralnim izazovima o obitelji u kontekstu evangelizacije“ doveo u stanje najviše pripravnosti. Čuli smo i pročitali iz usta osoba koje su crkveni velikodostojnici – koji se služe Vašom podrškom, a da se to ne opovrgava – tvrdnje tako protivne istini, tako suprotstavljene jasnom i trajnom crkvenom nauku o svetosti braka da je naša duša poradi toga bila duboko potresena.

Ono što nas još i više uznemiruje jesu neke Vaše riječi koje daju razumjeti da bi mogao postojati razvoj nauka kako bi se odgovorilo novim potrebama kršćanskog puka. Naš nemir dolazi od osude koju je sveti Pio X. formulirao u enciklici *Pascendi*, slične prilagodbe dogme jesu zahtjevi koji se danas iziskuju. Sveti Pio i Vi, Svetosti, dobili ste puninu vlasti naučavanja, posvećivanja i upravljanja u poslušnosti Kristu koji je Glava i Pastir stada u svakom vremenu i na svakom mjestu i kojemu Papa mora biti vjerni namjesnik na zemlji. Predmet dogmatske osude ne može vremenom postati praksa koja je pastoralno dopuštena.

Bog koji je stvorio narav želio je čvrsto jedinstvo muškarca i žene radi uzdržavanja roda ljudskoga. Objava Staroga zavjeta nas poučava na najjasniji način da je brak, jedan i nerazrješiv, između muškarca i žene, ustanovio izravno Bog i da su njegova bitna obilježja oduzeta slobodnom izboru ljudi kako bi ostali pod vrlo osobitom božanskom zaštitom: „Ne poželi žene bližnjega svoga“. (Iz 20,17)

Evanđelje nas uči da je sam Isus kao Njegov vrhovni autoritet za sve vijeke ponovno ustanovio brak koji je iskrivila ljudska pokvarenost u njegovoj prvotnoj čistoći: „Što, dakle, Bog združi, čovjek neka ne rastavlja“ (Mt 19,6).

Slava je Katoličke Crkve da je tijekom stoljeća unatoč ugrozama i kušnjama od sviju branila ljudsku i božansku stvarnost braka. Uvijek je držala visoko na cijeni stijeg vjernosti, čistoće i plodnosti koje obilježavaju istinsku bračnu i obiteljsku ljubav premda su je pokvareni ljudi napustili samo zbog tog razloga.

Dok se bližimo drugom dijelu Sinode posvećene obitelji, držimo na savjesti da moramo izreći Apostolskoj stolici duboku tjeskobu

koju osjećamo na pomisao o „zaključcima“ koji bi se mogli predložiti ovom prigodom, ako bi u žalosnom slučaju trebali predstavljati nov napad na svetost braka i obitelji, novo slabljenje stanja u kojem se nalaze bračni parovi i obiteljski domovi. Naprotiv, nadamo se od svega srca da će Sinoda zbilja učiniti djelo milosrđa podsjećajući radi dobra duša na cjeloviti i spasonosni nauk o braku.

Posve smo svjesni, u trenutačnom kontekstu, da osobe koje se nalaze u neregularnim bračnim situacijama treba pastoralno pratiti, sa samilošću, kako bi im se pokazalo milosrdno lice Boga ljubavi kojega Crkva daje upoznati. Međutim, Božji zakon, izraz Njegove vječne ljubavi za ljude, u sebi samome predstavlja vrhovno milosrđe za svako vrijeme, svaku osobu i svaku situaciju.

Mi dakle molimo da evanđeoska istina o braku koju bi Sinoda morala proglasiti ne bude izdana u praksi mnogostrukim „pastoralnim iznimkama“ koje bi joj izopačile izvorni smisao ili zakonodavstvom koje bi joj gotovo automatski ukinulo stvarni domašaj. O ovoj točci ne možemo prešutjeti da će nedavne kanonske uredbe motu-proprija *Mitis iudex Dominus Iesus* koje olakšavaju ubrzane izjave o ništavnosti zbiljski otvoriti vrata postupku „katoličke rastave“ pod drugim imenom, usprkos izjavama o nerazrješivosti braka kojima je popraćen. Ove uredbe slijede razvoj današnjih običaja ne tražeći da ih ispravljaju prema božanskom zakonu; kako onda ne biti potresen sudbinom djece koja su rođena u ovim poništenim brakovima po hitnom postupku koji će biti žalosne žrtve „kulture odbacivanja“?

U XVI. stoljeću papa Klement VII. odbacio je rastavu koju je tražio engleski kralj Henrik VIII. S obzirom na prijetnju anglikanskog raskola, Papa je unatoč pritiscima zadržao nepovredivi nauk Krista i Njegove Crkve o nerazrješivosti ženidbe. Hoćemo li sada vidjeti da se njegovu odluku ne priznaje zahvaljujući „crkvenopravnom pokajničkom činu“?

U našim danima, svugdje u svijetu, brojne obitelji hrabro ustaju protiv građanskih zakona koji podrivaju naravnu i kršćansku obitelj i koji jasno ohrabruju besramne oblike ponašanja protivne najelementarnijem moralu. Zar će Crkva napustiti one koji, kadšto i na vlastitu štetu, i uvijek uz podsmijeh i uvrede, nastavljaju s tako nužnom i teškom borbom? Bilo bi to katastrofalno protusvjedočanstvo i bilo bi za ove ljude izvorom gnušanja i obeshrabrenja. Crkveni ljudi pak snagom vlastitog poslanja moraju im biti jasan i temeljni oslonac.

Sveti Oče,

poradi časti našega Gospodina Isusa Krista, poradi utjehe Crkve i svih katoličkih vjernika, poradi dobra cijelog ljudskog društva u ovom ključnom trenutku Vas usrdno molimo da se preko Vas u svijetu ponovno zaori riječ istine, jasnoće i čvrstoće u obranu kršćanskog odnosno naprosto ljudskog braka, kao potpora njegovu temelju, dakle razlici i komplementarnosti spolova, kao potpora njegovoj jedinstvenosti i nerazrješivosti. Sinovski Vas usrdno molimo da se preko Vas zaori riječ koju prate učinkovite mjere koje pokazuju Vašu potporu katoličkoj obitelji i u djelima.

Ovu poniznu molbu povjeravamo zaštiti svetog Ivana Kristitelja koji je podnio mučeništvo jer je javno štitio svetost i jedinstvenost ženid-

be od svjetovne vlasti koja je bila sablažnjivo „ponovno vjenčana“; moleći Preteču da Vašoj Svetosti dade hrabrost da pred svijetom podsjeti na istinski nauk o naravnom i kršćanskom braku.

Na blagdan Gospe od sedam žalosti, 15. rujna 2015. godine.

+Bernard Fellay
Generalni poglavar Svećeničkog bratstva sv. Pija X.

Izjava mons. Fellaya o Zaključnom izvješću Sinode o obitelji

Zaključno izvješće drugog dijela zasjedanja Sinode o obitelji koje je objavljeno 24. listopada, daleko od toga da pokazuje suglasje među sinodskim ocima, izraz je kompromisa među posve različitim stavovima. U njemu se zacijelo mogu pročitati ponavljanja nauka o braku i obitelji, ali se zamjećuju i neugodne dvosmislenosti i propusti te nadasve otvoreni udari na stegu u ime relativističkog pastoralnog

milosrđa. Opći dojam koji se stječe o ovom tekstu jest dojam pomutnje koji će se itekako iskoristiti u oprečnom smislu prema trajnom nauku Crkve.

Zbog toga nam se čini potrebnim ponovno potvrditi istinu o funkciji Pape i biskupa [1] te o obitelji i braku koju smo dobili od Krista. Činimo to u istom duhu koji nas je potaknuo da Svetom Ocu Franji pošaljemo usrdnu molbu prije drugog dijela zasjedanjā ove Sinode.

1. Funkcija Pape i biskupā

Kao sinovi Katoličke Crkve vjerujemo da je Rimski biskup, nasljednik svetoga Petra, Kristov namjesnik i istodobno Glava cijele Crkve. Njegova vlast je vlast upravljanja u pravom smislu i prema njemu pastiri kao i vjernici partikularnih crkava, uzeti svaki posebno ili skupa ujedinjeni, također i na koncilu, na sinodi ili u biskupskim konferencijama, imaju obvezu hijerarhijske podložnosti i istinske poslušnosti.

Bog je tako uredio stvari da držeći s Rimskim biskupom jedinstvo crkvenog zajedništva i ispovijedanje prave vjere, Kristova Crkva bude samo jedno stado sa samo jednim Pastirom. Sveta Crkva Božja božanski je uređena kao hijerarhijsko društvo gdje vlast koja upravlja vjernicima dolazi od Boga samomu Papi i preko njega biskupima koji su mu podložni.

Kada je Papinsko učiteljstvo dalo autentičan izričaj objavljene istine, bilo u dogmatskim stvarima bilo u stegovnima, na crkvene organizme koji su niže razine – kao biskupskim konferencijama – ne spada uvoditi promjene.

Smisao svetih dogmi koji se dovijeka mora čuvati jest ono što je Papinsko učiteljstvo i biskupsko učiteljstvo proglasilo jednom zau-

vijek i nije dopušteno od toga se udaljavati. Poradi toga pastoral Crkve kada vrši milosrđe mora početi s izlječenjem bijede vjerskog neznanja, tumačeći dušama smisao istine koja ih spašava. [2]

U takvoj hijerarhiji koju je postavio Bog na području vjere i Učiteljstva, objavljene istine su povjerene kao božanska ostavština apostolima i njihovim nasljednicima, naime Papi i biskupima, kako bi oni ovaj poklad vjere vjerno čuvali i s vlašću poučavali. Ovaj poklad, s obzirom na svoje izvore sadržan je u pisanim knjigama Svetoga pisma i u nepisanim Predajama koje su sami apostoli primili iz Kristovih usta ili koje su sami apostoli pod vodstvom Duha Svetoga predavali gotovo iz ruke u ruku sve do nas.

Kada Crkva koja poučava tumači smisao ovih istina sadržanih u Svetome pismu i u usmenoj Predaji, onda ga ona vjernicima nameće s vlašću kako bi ga prihvatili kao od Boga objavljen te je krivo reći da na Papu i biskupe spada potvrditi ono što im govori sensus fidei [vjersko shvaćanje] ili zajedničko iskustvo naroda Božjega.

Već smo u svojoj Usrdnoj molbi Svetomu Ocu pismeno to ovako izrekli: „Naš nemir dolazi od osude koju je sveti Pio X. formulirao u enciklici Pascendi, slične prilagodbe dogme zahtjevima koji se danas iziskuju. Sveti Pio i Vi, Svetosti, dobili ste puninu vlasti naučavanja, posvećivanja i upravljanja u poslušnosti Kristu koji je Glava i Pastir stada u svakom vremenu i na svakom mjestu i kojemu Papa mora biti vjerni namjesnik na zemlji. Predmet dogmatske osude ne može vremenom postati praksa koja je pastoralno dopuštena.“

To je ono što je napisao nadbiskup Marcel Lefebvre u svojem Proglasu od 21. 11. 1974.: „Nikakav autoritet, pa čak ni najviši autoritet

u hijerarhiji, ne može nas prisiliti da se odreknemo svoje vjere ili da okrnjimo svoju vjeru koju je crkveno Učiteljstvo već devetnaest stoljeća jednoznačno formuliralo i naviještalo. Sveti Pavao kaže: 'Ali kad bismo vam mi, ili kad bi vam anđeo s neba navješćivao neko evanđelje mimo onoga koje vam mi navijestismo, neka je proklet!' (Gal 1,8)!“ [3]

2. Brak i katolička obitelj

Što se tiče braka, Bog se pobrinuo za rast roda ljudskoga ustanovivši brak koji je čvrsta i trajna veza jednoga muškarca i jedne žene [4]. Brak krštenika je sakrament jer ga je Krist uzdigao na ovo dostojanstvo. Brak i obitelj su dakle božanske i naravno-pravne ustanove.

Prva svrha braka je rađanje i odgoj djece i nikakva ljudska volja ne može to isključiti vršeći radnje oprečne ovoj svrsi. Drugotna svrha braka je uzajamna podrška koju supružnici pružaju jedno drugomu, kao i lijek protiv požude.

Krist je ustanovio jedinstvo braka kao konačno i za kršćane kao i za sve ljude. Ovo jedinstvo ima svojstvo nerazrješivosti u toj mjeri da je nikada nitko ne može raskinuti, ni volja obaju supružnika, a ni ljudski autoritet: „Što, dakle, Bog združi, čovjek neka ne rastavlja.“ [5] U slučaju sakramentalnog braka krštenika jedinstvo i nerazrješivost se objašnjava i po činjenici da su oni znak jedinstva Krista sa svojom Zaručnicom, Crkvom.

Sve što ljudi mogu odrediti ili poduzeti protiv jedinstva i nerazrješivosti braka, ne odgovara ni onome što zahtijeva narav, a ni dobro ljudskoga društva. Osim toga, katolički vjernici imaju tešku obvezu ne vezati se samo civilnim brakom, ne uzimajući u obzir sklapanje braka pred Crkvom koja to propisuje.

Primanje Euharistije, odnosno sakramentalna Pričest, zahtijeva stanje posvetne milosti i jedinstva s Kristom po božanskoj ljubavi; ona umnaža ovu ljubav i istodobno označava ljubav Kristovu za Crkvu koja je s njim vjenčana kao jedina Zaručnica. Sukladno tome, one koji po slobodnoj volji žive skupa izvan braka ili čak i u preljubu – protivno Božjim i crkvenim zakonima – ne može se pripustiti euharistijskoj Pričesti i valja ih promatrati javnim grješnicima jer daju loš primjer ogrješenja o pravdu i ljubav. „Tko otpusti svoju ženu, pa se oženi drugom, čini preljub.“ [6]

Kako bi se dobio oprost grijeha u okviru sakramentalne ispovijedi, nužno je imati čvrstu nakanu više ne griješiti. Prema tome, oni koji odbijaju okončati svoju nezakonitu situaciju, ne mogu primiti valjano odrješenje. [7]

Prema Božjem zakonu čovjek ima pravo služiti se svojom spolnošću samo u zakonitom braku i poštujući granice koje su određene moralom. Stoga homoseksualnost proturječi naravnom i božanskom zakonu. Zajedništva u koja se ulazi izvan braka, bilo da su od dvoje ljudi koji žive skupa, preljubnička ili čak homoseksualna, jesu nered protivan zahtjevima božanskog naravnog zakona i time predstavljaju grijeh. U tome se ne može utvrditi nikakvo ćudoredno dobro, čak ni manje savršeno.

S obzirom na trenutačne zablude i građanska zakonodavstva protiv svetosti braka i čistoće običaja može se ustvrditi: naravni zakon ne trpi iznimke jer Bog je u svojoj beskrajnoj mudrosti u naviještanju svoga zakona predvidio sve slučajeve i sve okolnosti, suprotno ljudskim zakonodavcima. Stoga se ne može dopustiti takozvana situacijska etika kod koje se pravila ponašanja, onako kako ih daje naravni zakon, želi prilagoditi promjenjivim okolnostima raznih

kultura. Rješenje problema na moralnom području ne smije se podložiti savjesti supružnika ili pastira, naravni zakon se štoviše nameće savjesti kao pravilo za djelovanje.

Brižnost milosrdnog Samaritanca prema grješniku očituje se smilovanjem koje ne pravi kompromise s grijehom, upravo kao što liječnik koji želi djelotvorno pomoći bolesniku da ponovno ozdravi ne sklapa kompromise s bolešću, nego mu pomaže nadvladati je. Nije se moguće osloboditi evanđeoskog nauka u ime subjektivističkog pastorala predstavljajući nauk općevažećim, a potom ga ukidati u pojedinačnom slučaju. Biskupima se ne može dati dopuštenje da zakon nerazrješivosti ženidbe dokidaju ad casum [u pojedinačnom slučaju], a da se ne izložimo pogibelji značajnog slabljenja evanđeoskoga nauka te komadanja crkvene vlasti. Što se naime u jednom takvom krivom pogledu doktrinarno tvrdi, moglo bi se pastoralno zanijekati; što je de jure [pravno] pak zabranjeno, moglo bi se de facto [u praksi] dopustiti.

Usred ove krajnje pomutnje odsada je na Papi – sukladno njegovoj službi i u granicama koje mu je sam Krist postavio – naviještati jasno i čvrsto katolički nauk quod semper, quod ubique, quod ab omnibus [8] [što se uvijek, što se svagdje (vjerovalo) i što su svi (vjerovali)] i spriječiti da se ovoj općevažećoj istini proturječi u praksi i na raznim mjestima.

Slijedeći Kristovu zapovijed: vigilate er orate [bdijte i molite], molimo se za Papu: oremus pro pontifice nostro Francisco [Pomolimo se za našega vrhovnog pastira Franju] i ostanimo budni: non tradat eum in manus inimicorum ejus [9] [neka ga on ne preda rukama neprijatelja njegovih] da ga Bog ne prepusti vlasti njegovih neprijatelja. Utecimo se Mariji, Majci

Crkve da mu izmoli milosti koje će mu omogućiti biti vjernim upraviteljem blagā njezina božanskog Sina.

Menzingen, 27. listopada 2015.

+ Bernard Fellay
Generalni poglavar Svećeničkog bratstva sv. Pija X.

[1] Mt, XVI, 18-19; Iv, XXI, 15-17; uredba *Pastor aeternus* Prvog vatikanskog sabora.

[2] Tridentski sabor, 4. zasjedanje; I. vatikanski sabor, uredba *Dei Filius*; dekret *Lamentabili*, br. 6.

[3] Gal 1, 8.

[4] Post 2, 18-25.

[5] Mt 19, 6.

[6] Mt 19, 9.

[7] Lav XIII., *Arcanum divinae sapientiae*; Pio XI., *Casti connubii.*

[8] Vinko Lerinski, *Commonitorium*.

[9] Molitva *pro summo Pontifice*.

Zaključni dokument Rimske biskupske sinode

p. Matthias Gaudron

Rimska biskupska sinoda s kojom je bilo povezano tako mnogo očekivanja i bojazni zaključena je 25. listopada.

Sinoda nije pledirala ni za podjelu svete Pričesti rastavljenima i ponovno građanski oženjenima, a niti je tražila pozitivan stav prema homoseksualnosti kako bi to željeli mnogi progresivni katolici i biskupi. S druge strane Sinoda nije niti pronašla jasne riječi za katoličku istinu. Nažalost je istina što je kurijalni kardinal Kurt Koch rekao: nisu se „zatvorila vrata". Na koncu ostaje dakle opet otvoreno hoće li se unatoč tome ipak još uvesti nova praksa.

S obzirom na homoseksualnost Sinoda je izrekla još relativno jasne riječi i u broju 76 označila homoseksualne veze nespojivima s Božjim planom o braku. Ondje stoji i da je posve neprihvatljivo kada međunarodne udruge vrše pritisak na siromašne zemlje povezujući primjerice financijsku po-

moć sa zakonskim institucionaliziranjem homoseksualnog braka.
O rastavljenima i ponovno građanski oženjenima se potom u broju 84 doduše daju izjave koje nisu prihvatljive. Je li zbilja istinito da „Duh Sveti na njih izlijeva darove i karizme radi dobra sviju“? Ako se ova rečenica u nuždi može još nekako i opravdati jer „darovi i karizme“ ne pretpostavljaju nužno stanje milosti, to kod sljedeće izjave već nije više slučaj: „Oni se ne trebaju osjećati ne samo da nisu izopćeni, nego mogu kao živi udovi Crkve živjeti i zreti.“

Istina je da rastavljeni i ponovno građanski oženjeni – dok se ne odvoje od Crkve i ne otpadnu od vjere – nisu izopćeni. Oni dakle ostaju udovima Crkve, ali nisu više „živi udovi“, nego „mrtvi“ udovi. Živi ud je prema teološkom izričaju katolik koji je u stanju milosti. To se gubi svakim teškim grijehom tako da grješnik doduše ostaje još povezan s Kristom i Crkvom, ali kao mrtvi ud u kojemu božanski život više ne teče. Rastavljeni i ponovno građanski oženjeni žive u trajnom stanju teškoga grijeha. Sve dok ne žele napustiti braku sličan suživot koji proturječi Božjoj volji, u ispovijedi ne mogu kao drugi teški grješnici dobiti oproštenje jer ono pretpostavlja pokajanje i želju za obraćenjem. U ovome stanju oni ne mogu zbiljski „zreti“, nego jedino svojim sudjelovanjem u crkvenom životu izmoliti sebi milost i snagu za okončanje svog grješnog stanja.

Dvoznačnosti se nalaze i u broju 86. Što treba značiti kad se ovdje čita da razgovor sa svećenikom koji rastavljeni i ponovno građanski oženjeni vode u forum internum, pridonosi „stvaranju pravedne prosudbe o onome što omogućuje mogućnost punijeg sudjelovanja u životu Crkve i o koracima koji tome pridonose i koji im mogu dopustiti sazrijevanje“? Čini se da bi se ovdje trebala ostaviti

otvorena vratašca da se ove vjernike nakon zrelije odluke savjesti itd., itd., ipak pripusti sakramentima. Po sebi, rastavljeni i ponovno građanski oženjeni ne predstavljaju velike teološke probleme. Čim napuste svoje grješno stanje, mogu se opet ispovijedati i potom i pričešćivati. Ali dok to ne učine, ne može im nijedan svećenik koji se pridržava Kristovog i crkvenog nauka dati dopuštenje za primanje Pričesti. Ovaj paragraf je bio najkontroverzniji na Sinodi i teškom mukom je dobio potrebnu dvotrećinsku većinu sa 178 glasova.

Uostalom, papa Franjo je već otvorio jedan drugi put koji bi mogao voditi uklanjanju ovoga „problema“. Budući da je Papa po svojoj punini vlasti i zaobišavši sve ustanove koje su nadležne za izmjenu zakona u Crkvi pojednostavio postupak parnice proglašavanja braka ništavnim, postoji ozbiljna bojazan da će u budućnosti biti jako puno dvojbenih poništenja braka i da će se mnogi građanski ponovno oženjeni onda još jedanput moći crkveno vjenčati. Na području nauka brak dakle ostaje nerazrješiv, ali na putu prakse mogla bi nastati jedna vrsta „katoličke rastave“.

Biskupska sinoda ostavlja dojam duboko podijeljene Crkve. S jedne strane među biskupima se nije stvorila većina koja bi otvoreno prekinula s tradicionalnim naukom Evanđelja i Crkve. S druge strane nije se stvorila ni većina koja bi ovaj nauk jasno i nedvosmisleno protumačila. Nakon dvije ankete u Crkvi po svijetu i dvije biskupske sinode nije nastalo ništa drugo nego kompromisni tekst koji slavi rastavljene ponovno civilno oženjene kao „žive udove Crkve“, ali im doduše ne dopušta primanje Pričesti, niti im to jasno zabranjuje. Tako Sinoda u određenom smislu nije mogla gore završiti: konzervativni biskupi koji bi se

suprotstavili otvorenom prekidu s naukom sada su umireni jer nerazrješivost ženidbe nije dirnuta. Progresivni biskupi pak nisu do- duše sve postigli što bi željeli, ali mogu nastaviti na svom putu rastakanja nauka i stege.

ÖRF: „Bratstvo sv. Pija X.: Sinoda kao 'trijumf dvoznačnosti'“

Prenosimo članak objavljen na internetskoj stranici austrijske nacionalne televizije koji prikazuje stav FSSPX-a o protekloj Sinodi o obitelji.

Za kontroverzno tradicionalističko Svećeničko bratstvo sv. Pija X. zaključni dokument Svjetske biskupske sinode je „trijumf dvoznačnosti“, kako je Bratstvo napisalo u utorak u jednoj okružnici.

„Niti je to popuštanje sukladno nadanjima progresivnih snaga, a niti čvrsto i nedvosmisleno potvrđivanje katoličkog nauka“, rekao je p. Stefan Frey, poglavar Austrijskog distrikta Svećeničkog bratstva sv. Pija X. Dokument se nalazi „na ničijoj zemlji između neustrašivog navieštanja zapovijedī i prilagođavanja duhu vremena“.

Doduše, „velika vrijednost se pridaje izjavi da se želi ostati vjernima nepromjenjivom nauku Crkve. Ili kako je to kardinal Kasper izrekao u govoru pred konzistorijem: da nauk mora ostati netaknut, a da se samo praksa treba promijeniti. Ali što znači ovaj rascjep između teoretskog morala i primijenjenog morala?“, kaže Svećeničko bratstvo sv. Pija X.

„Moral proizvoljnosti“

To na koncu dovodi do „morala proizvoljnosti“. Time o tekstu Sinode nastaje „krajnje dvoznačan utisak“. „Nedostatkom jasnoće i jasnog usmjerenja nastaje ogroman manevarski prostor za tumačenje. U biti, svatko može unijeti tumačenja koja više odgovaraju njegovim vlastitim predodžbama“, napisao je Frey.

„Konzervativni će upozoriti da se je nauk – htjelo bi se gotovo reći 'na neočekivan način' – mogao obraniti. Neočekivano stoga što su konzervativni biskupi jedva sudjelovali u povjerenstvu koje je sastavilo tekst Sinode. Progresivne snage mogu zaključiti iz dokumenta da danas nije vrijeme nauka, nego prakse“, kaže se u zaključku Bratstva sv. Pija X.

Progresivni s „cipelom u vratima“

Progresivni „neće više povući cipelu koju je dokument stavio u vrata novoga pastorala“, kaže dalje okružnica. Rečenica švicarskog kapucina Adriana Müllera je u

tome smislu programska: „Sada se zahtijeva teološki i pastoralni rad na licu mjesta, pripazimo da se cipela opet ne povuče natrag.“

Ostaje dakle „krajnje upitno kako bi ovaj dokument katoličkim obiteljima trebao biti pomoć da se u slojevitim strujanjima vremena orijentiraju po moralu Deset Božjih zapovijedi“. Dokument zacijelo nije pridonio pojašnjenju zbrke doktrinarnog mišljenja koja sada potresa Katoličku Crkvu“, rekao je Frey. „Baš suprotno; samo je još potvrdio ove nejasnoće. Jedno pak može pokazati budućnost, osobito glede značenja i posljedica sinodskog zaključka: što će papa Franjo od toga učiniti?“

Izvor: religion.ORF.at

Izbjeglička kriza i Bezgrješna

Dragi prijatelji i dobročinitelji!

Svi smo prenerаženi trenutačnom izbjegličkom krizom koja poprima razmjere koji nas sve više zabrinjavaju. Ne potresa nas samo nevolja izbjeglica, nego i briga za budućnost našega kontinenta koji je posve preplavljen i koji ugrožavaju daljnje invazije. Činjenica da političari u Europskoj uniji nemaju nikakve ideje ni koncept stvara nam dodatan osjećaj neugode. Oni se svađaju oko svojih prijedloga za rješavanje i nadvladavanje ovog golemog izazova dok naše zemlje već tonu u kaos. Već dva tjedna ne može se praktično više putovati vlakom u Budimpeštu jer se tamošnji kolodvor Keleti nalazi u stanju opsade i postao je poprištem bitaka između policije i useljenika.[i]

Čovjek se ne može riješiti sumnje da cijelom stvari netko upravlja. Jesmo li svjedocima početka apokaliptičnih scenarija koji pripravljaju put Antikristovoj jednoj svjetskoj vladi? Treba li razbiti posljednje ostatke kršćanskog Zapada da se na njegovim ruševinama

izgradi socijalistički „multikulturalni raj“ s miješanim stanovništvom koje ne poznaje ukorijenjenost u prošlosti, nego se sastoji samo još od građana svijeta kojima se može manipulirati i koje se može zamijeniti kako se god hoće? Takva predviđanja se mogu činiti smjelima, ali promatramo li današnji društvenopolitički razvoj u svjetlu Otkrivenja svetog Ivana, onda sve vrlo jasno upućuje na Antikristovu vladavinu koja je ondje prorečena. A to tim više, ako imamo pred očima novu sekularnu pseudo-religioznost rodne i ekološke ideologije koja posve jasno želi zamijeniti kršćanstvo. Njezini „misionari“ proširuju novu vjeru sa svim političkim i medijskim nasiljem i nastupaju sa zahtjevom da im se prizna dogmatska nezabludivost koja ne trpi protivljenje. Oni nam tako daju predokus buduće globalne tiranije.

No ovime se dalje ne trebamo baviti. Važnije je da se zapitamo koji su razlozi neopisivih kriza koje se u Europi – i drugdje – događaju. Razlozi se ne mogu lako pobrojati: ratovi i korumpirane vlade, primjerice, su povodi za današnje rijeke izbjeglica. Mutni poslovi i spletkarenja masonerije koja djeluje iza kulisa zacijelo u tome imaju udjela. Humanistički mentalitet „dobrog čovjeka“ koji prevladava sve još olakšava. Ali u istraživanju uzroka treba još dalje nastaviti.

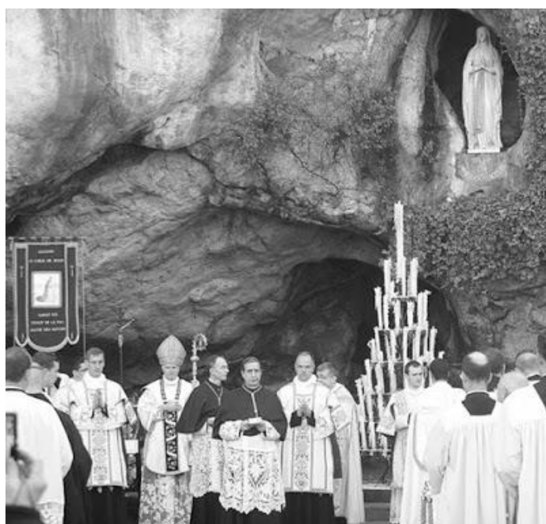
Ratovi, razorni politički sustavi i ideologije sa svoje strane pronalaze vlastiti uzrok u čovjekovoj grješnosti. Bez grijeha ne bi bilo ratova ni krivovjerja. Grijesi ljudi ne mogu se pak drukčije nadvladati nego po Sinu Božjem Isusu Kristu koji je došao na svijet kao Otkupitelj svih ljudi. Gdje grijeh trijumfira, njegova otkupiteljska milost još nije prodrla. Gdje se pak širi Kristovo kraljevstvo mira, tu nestaje sotonina moć i nastaje civilizacija pravednosti i ljubavi.

Dvijetisućljetna misijska povijest Crkve puža nam bezbrojne zadivljujuće dokaze ove istine.

Time nam biva jasnije što je istinsko rješenje za nadvladavanje cijele današnje bijede: to je posve jednostavno naš Gospodin Isus Krist: „I nema ni u kome drugom spasenja!“[ii] Sva druga nastojanja unaprijed su osuđena na propast. Njemu koji je „Put i Istina i Život“[iii] moraju se privesti svi ljudi! – Zašto se to pak nakon 2000 godina kršćanstva nije već poodavna dogodilo? Pitanje je opravdano, a odgovor na to u sebi krije daljnju dramatičnost: jer su kršćani premalo kršćani! „Cijela moć zlih leži u slabosti dobrih“, govorio je sveti Pio X. Danas svugdje nedostaje svetosti, uvjerenosti i misionarske ljubavi! A sada ćemo biti posve konkretni. Jamačno masoni, korumpirani političari, novinari i učitelji u svjetskim zbivanjima igraju svoju nesretnu ulogu. Pravo pitanje pak glasi, a tu svi moramo pomesti pred vlastitim pragom i upitati se: kako stvari stoje s mojom težnjom za svetošću, mojim vjerskim uvjerenjem i mojom misionarskom ljubavi? Svaki čovjek ne nosi samo odgovornost za vlastito spasenje, nego i za Kraljevstvo Kristovo uopće.

Svetost i misijska revnost su milosti koje nam posreduje Majka Božja Marija. Njoj se moramo uteći ako želimo postati korisni(ji) radnici u Gospodinovu vinogradu i Kristovi bojovnici. Immaculata je „znamenje veliko“ koji se u Apokalipsi pokazuje na Nebu radi pobjede nad protukršćanskim silama. Ona je Kraljica pod čijim su stijegom svi veliki sveci novog vijeka poput svetog Grigniona Montfortskoga ili Maksimilijana Kolbea krenuli u pohode duhovnih osvajanja.

Dajmo riječ ovome posljednjem.

Onaj tko želi voditi nadnaravni život, neka se čvrsto uhvati za Majku božanske milosti. Onaj tko se želi obratiti i posvećivati, mora se uteći Majci Božjoj jer ona je posrednica svih milosti. Ovo otajstvo da sve primamo po Bezgrješnoj, još uvijek je malo poznato. To je razlogom zašto ga trebamo naviještati. Još i više: moramo osvojiti cijeli svijet za Bezgrješnu.[iv]

Stoga utecimo se Kraljici svete Krunice noseći revno Krunicu u rukama i moleći puni povjerenja i molimo je za jedno, a to je danas toliko nužno i jedino to može jamčiti budućnost ne samo Europe, nego i cijeloga svijeta: svetost i misionarska ljubav.

Sa svećeničkim blagoslovom,

p. Stefan Frey

i Ovo izvješće je pisano 4. rujna, a autor izvješća je dan kasnije morao putovati u Budimpeštu.

ii Dj 3,12

iii Iv 14,6

iv Sveti Maksimilijan Kolbe: „Neka Te bezgrješna vodi“

Sadržaj:

Predgovor 4
Stanje u Crkvi u jeku Biskupske sinode 6
Usrdna molba Svetom Ocu mons. Fellaya u povodu Sinode 23
Izjava mons. Fellaya o Zaključnom izvješću Sinode o obitelji 27
Zaključni dokument Rimske biskupske sinode 34
ÖRF: ,,Bratstvo sv. Pija X.: Sinoda kao 'trijumf dvoznačnosti'“...... 37
Izbjeglička kriza i Bezgrješna.. 40

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskom tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima	20 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
M. Carre: Memoari jednog antiapostola	70 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (biografija sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
H. Madinger: Temelji vjere	15 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	20 kn
DVD – Dokumentarni film o nadbiskupu Lefebvreu	
(na njemačkom, engleskom, francuskom, talijanskom jeziku)	90 kn
Knjižica ´Je li Isus Krist Sin Božji´	
Letak ´Tvoja odluka´	

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

TERMINI SVETIH MISA U BOŽIĆNOM VREMENU:

26. XII. 2015. (blagdan sv. Stjepana) u **18 h** (**Dugo Selo**, V. Lisinskog 1)

27. XII. 2015. (nedjelja nakon Božića - blagdan sv. Ivana, ap. i ev.)
u **10 h** (**Zagreb**, Češki narodni dom, Šubićeva 20)

1. I. 2016. (božićna osmina – obrezanje Gospodnje)
u **17 h** (**Split**, Hotel Dujam, Velebitska 27)

2. 1. 2016. (prva subota – Misa u čast Bezgrešnog Srca BDM)
u **8.30 h** (**Split**, Hotel Dujam)
Istog dana u **18 h** – **klanjanje** uz molitvu krunice
i blagoslov s Presvetim (**Dugo Selo**)

3. I. 2016. (nedjelja - Ime Isusovo) u **10 h** (**Zagreb**, Češki narodni dom)

6. I. 2016. (Bogojavljenje – sv. Misa uz blagoslov vode)
u **10 h** (**Zagreb**, Češki narodni dom)